

ODMEVI.

Zbirka družbenih veselic. Zložil I. Z. Dèvoljub
(Dulje).

Pij'mo ga, tralala
»Žlahтна« je kapljica!
Živela! tralala!
Družba vesela!

Pojmo le, tralala
Pesem »korajžo« dá.
Juhaha, tralala!
Moja je Špela.

Vprašajmo, tralala
Godea će »polko« zna?
Plésimo, tralala!
Vse bo ogréla.

Dekle ti! tralala
Imaš še kaj srca,
Zame res! tralala
Bova se vzela!

Tam je sezidana
Zibeljka, tralala
Manjka le cela
Hišca vže — tralala

Stara ko tralala
Bodeva »ratala«, —
Za pečjo, tralala —
Bova se — grela!

(Pride še).

Don Pieri, Campitelli & Pajer. Trifoglio.

Primorski slovenski listi so zagnali zadnje tedne močen — glas po vsem svetu. Nabodli so na vilce tri imenitne rudeče može — puro sangue — ter jih kazali slavni avstrijski vladi in svetu: glejte kaj nam dajajo v plačilo za slovensko zvestobo. Ali preljubi moji kristjani; je-li sploh mogoče da zraste na Tržaški njivi kaj boljšega — kakor je en Don Peter. Se li čudite po vsem tem kar se že toliko let vrši v Avstriji, da bi na magistratu sedel kak boljši župan in deželni glavar kakor je naš Peter. Kje ste z glavo! Ko pridejo Prusi v Trst, takrat še le dobimo druge župane, druge glavarje! Ali danes, pri tej iredentarski vročini, si drzucio Slovenci — želeti kaj boljšega. — Pojdite no! — In stric Campitelli in žnjim vsa italijansko-beneška Istra, naj bi na ljubo fardamanim Hrvatom in Slovencem, se zdaj učili slovenski. — Campitelli in njega prištaši, so beati possidentes — na slovensko-hrvatski grudi. — Ali menite, da jih je res strah

pred nami; pred mogočno Avstrijo — pred dunajskimi ministri z »lončeno« roko. Pojte, pojte se solit, vi ki tako menite in se javno jokate. Avstrija, ki je že več stoletji sem prezirala slovanske rodove — njih jezik in njih značaj — zibala je nemško dete — zibala je laškega paglavea — v Istri, Trstu in Gorici — in danes sta fanta lepo zrasla: vlada jim lahko brezskrbno izročuje osodo gorjanskih Slovencev. — Prav je imel oni Istran ki se je zagrozil: Ako ostaneta naša dva poslanca še dalje v takej desnici, katera drži polno skledo iz katere naši politični nasprotniki zajemajo z veliko žlico in se nam rogajo; tedaj jih bodemo kamenjali, kedar se vrnejo z Dunaja. Kaj pa Pajer, o ti zviti lesjak kako se ti v pest smeješ, kedar čitaš grožnje v Soči. — Misliš si: Ali so nori ti ljudje; jeli kedaj lesica na starost spremenila dlako, — kako hočejo da iz strastnega Italijana postanem kedaj prijatelj Slovincem. »Dušo mi vzemite, a tega ne storim ker ne morem«. In lahko verujemo lesjaku; avstrijskim ministrom pa so tako zviteži dobro orodje. Danes si oni med med seboj janca dele, ali to ni nobeno čudo. Vsak pride na vrsto polagano.

Nikar se narod moj, ne čudi, da so zrastle na Primorskem take tri imenitne evetke. Vsaj je vlada noč in dan gnojila in orala laško njivo, in ako je le tu i tam zrasel kak slovenski slak na njej, ga je takoj odščepnila neprijazna roka. Sicer pa ljubi Primorci, jaz Vas dobro poznam, junaški, sta da Vas ni para — drugače ne bili zosedli primorske bregove in hribove. Nikar se ne strašite teh treh možakov, tudi če pride še kateri za njim, ker zdaj so leta laškega činkvantina. Ne bojte se ga. Vsaki dan je zlata vreden. Sleherna ura nas opominja: Slovca na boju, na branu stoj neustrašen! — Bratje tvoji se že zbirajo, na Slovence se ozirajo. Primorja na oddamo — naj tam danes tudi iredenta zvija rep. Naj le vlada sama iredento varje, mi se bomo čistili raje svojo garje!

Gospod: Tako lep deček, s katerim sem Vas včeraj videl. Odkod ga pa imate, gospica Karla?

Gospica: Ah! — ta je še iz neke zapuščine.

— Gospica, Vas smem domov spremljati?

— Samo spremljati? — Ne!...

Burke slavnih Zabrdždanov.

(Narodno blago; priredil Silvester).

XXI.

Zabrdžan in njegov sin gresta v goro podirat drevesa. Začneta nad nekim klancom. Celo naravno je, da se je vsako podsekano drevo podrlo navzdol. To pa se Zabrdžanu nikakor ni dopadlo in skušal je, kako bi podrł drevo navkreber. Pa vet trud bil mu je zastonj. Vsede se na štor in začne globoko premišljevati. Ko sedi nekaj časa, skoči vesel kvišku in reče sinu:

»Veš kaj, Jaka? Domu boš šel po konja in dolgo vrv. Ker znaš dobro plezati, splezal boš potem na drevo, katerega hočeva podreti in boš vrv privezal za vrh. Na njen drug konec pa vpreževa konja, da bode vlekel v breg. Drevo se nama mora po volji podreti!«

Sinu zdi se misel jako umna in brž hiti domu po zaželjeno. Ko se kmalu vrne, storita z očetom po namišljenem načrtu. Vrv je že pritrjena z enim koncem za drevesni vrh in za drugi konec že vleče konj, katerega sin pridno priganja, med tem ko oče marljivo podsekava. Recimo pa, da je bila stvar res dobro namišljena, vendar niste bili moči enakomerno razdeljeni. Kajti ko se začne drevo nagibati, bil mu je konj preslab in drevo vrže ga daleč po zraku v klanec, kakor vrže pastlr kamen, katerega je bil privezal na bič.

Oče odkima z glavo in pošlje sina gledat, če se ni konj morebiti — splašil in všel. Kmalu se sin vrne in sporoči:

»Oče, konj je še v klanju, ni všel. Pa ne vem, kaj bi rekel. Mislim, za ježo še bo, za ježo, toda voziti ne bode več mogel ker je po poti zgubil vrat in glavo.«

Če je oče pritrtil sinovim besedam, ne vem; toda če pomislimo, da je bil Zabrdžan, smo lahko uverjeni, da je sinu prikimal. Saj sem pozneje še zvedel, da je pravil sosedu:

»Veš sosed, konj bi še bil za ježo, ker tam ne potrebuje vrata in glave, kakor pri vožnji. Pa mrha je bil začetkom tako utrujen, da se ni hotel gaiti, ko sem ga priganjal. Pustil sem ga ležati, da si počije. Druzega dne pa je bil že mrzel. Poginil je bil same lakote, ker se vsled pomanjkanja glave ni mogel pasti.«

